

[Poul Møller.]

hensyn til de eengangsydelser, de måtte give til hjælpefonds, understøttelsesfonds og pensionsfonds.

I § 6, vedrørende pensionsforsikringerne, har finansministeren foreslået, at man for eengangsbeløb skal have en afskrivningsperiode på 15 år, og i den henseende har han altså ikke fulgt den tidligere regerings forslag, som gik ud på, at en afskrivningsperiode på 10 år kunne være tilstrækkelig. Jeg vil dèr gerne fremholde, at det er mit partis synspunkt, at 10 år må være nok, hvis man skal prøve på overhovedet at få denne forsikringsform anvendt, når man har givet det andet frit og gjort kapitalforsikringen fradragsberettiget op til 600 kr.

Iøvrigt er det naturligvis beklageligt og vil sikkert blive beklaget af alle, at man ikke har kunnet give borgerne mulighed for allerede i januar at foretage det fulde fradrag for pensionsforsikringens vedkommende, og det ærede medlem hr. Hans Knudsen beklagede jo også dette. Men vi forstår, at forsikringsselskaberne skal have en tid til at gennemgå de blandede forsikringer og give borgerne meddelelse om, hvor meget der må hvile på kapitalforsikringsbasis og hvor meget på renteforsikringsbasis. Men er dette sagt, må jeg iøvrigt sige, at hvis det er udtryk for et princip, er det egentlig et ganske godt princip, om vi ved en ligningslov bestemte, hvorledes forholdene skattemæssigt skulle være for de indtægter, der erhverves næste år. Det burde egentlig altid være sådan, at ligningsloven gik på næste års indtægt og altså bandt dette høje ting mere end et år frem i tiden, således at borgerne, når de erhvervede indtægten, koncist og klart vidste, hvorledes den blev beskattet. Det ville være et godt princip, som mit parti gerne ville velsigne, men jeg er bare ikke overbevist om — det kan den højtærede finansminister måske klare — om det er et princip, man vil følge, eller om det væsentligt er af administrative, tekniske grunde, man har foreslået dette i dette tilfælde.

Vedrørende § 9, der angår etableringsudgifter, vil jeg ligesom det ærede medlem hr. Øllgaard gerne spørge den højtærede finansminister, hvorledes det egentlig er gået med denne ordning i administrativ praksis. Det er jo ingen hemmelighed, at

socialdemokratiets ordfører sidste år, det ærede medlem hr. Hans Knudsen, var meget kritisk overfor denne ordning og var meget betænkelig ved den, og det fremgår da også af bemærkningerne til lovforslaget, at heller ikke den nuværende regering har synderlig varme tilovers for dette forslag, men har ment, at man skulle have et år til for at se, om man kan få nogle praktiske erfaringer. Hvor meget er den benyttet? I hvilken udstrækning har man haft gavn af den? Hvor stort besvær har den givet?

Hvad mit parti angår, foretrækker vi en mere generel lettelse for opsparingen. Vi foretrækker f. eks. det, som blev foreslået i foråret: at man kan fradrage indenfor et beløb af 600 kr. om året, hvis man har indgået en opsparingskontrakt med en bank, en sparekasse eller et lignende pengeinstitut. Vi mener ikke, at opsparing til det formål er en særlig fortrinlig opsparingsform. Der er også andre former for opsparing, opsparing til egen bolig og til bosætning, og staten skal ikke sige: hvis I opsparer til etablering af forretning eller landbrugsbedrift, skal I have en præmie, men hvis I opsparer til sikring af egen bolig, skal I ikke have den. Vi mener, det er bedre at give et incitament til en generel opsparing end at sige: når du kan dokumentere, at du med dette specielle formål for øje har foretaget en opsparing, giver vi dig et nedslag. Derfor har vi ligesom i fjor visse betænkeligheder ved denne specielle udformning af hjælpen til etableringsudgifter, men vi skal ikke modsætte os forlængelse, hvis der ikke fra anden side er den samme betænkelighed.

Til sidst skal jeg stille et spørgsmål til den højtærede finansminister i anledning af en årsberetning, der er udgivet af forvaltningsnævnet, årsberetningen for 1952—53. Af denne fremgår det, at der er meget store vanskeligheder ved at få afviklet de sager, der ligger i landsskatteretten. Der ligger ca. 10 000 restancesager i indkomst- og formueafdelingen i landsskatteretten. 10 000 restancesager er jo ikke småting, og forvaltningsnævnet er endda meget forsigtigt, når det siger, at resultatet heraf er, at der i hvert fald må gå et år, før en klage til landsskatteretten overhovedet når frem til realitetsbehandling. Da landsskatterettens afgørelser i høj grad influerer på lignings-